

Na základě tří let v terénu jsem si uvědomila řadu věcí:

1 Vzhled a vybavení – v dnešní moderní době již nemáme šanci získat a udržet čtenáře a uživatele v nepříjemně vyhlížejících budovách, zaprášených místnostech a bez možnosti tu chvíli (či déle) spočinout na pohodlném a účelném nábytku. Musíme být konkurencí pro obchodní centra, musíme nabízet nejen výměnu knih, ale i pastvu pro oko a vůkol sálající teplo.

2 Knihovní fond musí vypadat jako v knihovně, ne jako v antikvariátu. Knihy by i v nejmenších knihovnách měly dodržovat klasické stavění, abecední řazení podle písmenka (alespoň jednoho, nejlépe třech) viditelného na knize. V dnešní době výpočetní techniky nemusí být knihy označeny rukou, strojem nebo tiskátkem z dětské tiskárničky. Štítky, třeba i barevné, z kvalitní tiskárny nejsou přepychem.

3 Staré knihy patří do Národní knihovny! Pořád se setkáváme s tím, že knihovny zbytečně skladují knihy, které již opravdu nikdo nechce. Nejedná se jen o často zmiňované Jirásky, ale především o beletrii sedmdesátých a osmdesátých let minulého století, tragické je to zejména mezi dětskými knížkami. Čím dříve se jich knihovna zbaví a nahradí je pěkně vypadajícími a aktuálními tituly, tím lépe. S představou, že vyhodit knihu je zločin, se setkáváme mezi knihovny často. Změna v myšlení bolí, ale vlastní vítězství přináší neuvěřitelnou radost, která se ještě znásobí, když to ocení i čtenáři.

4 Dobré vztahy se starosty, zastupitelstvem i dalšími složkami **v obci**. Bez vzájemné spolupráce se jen přežívá, neroste. Protože dnes po různých daňových úpravách peníze v obcích jsou, záleží jen na tom, kdo je dostane. A knihovna, která je moderní a progresivní, která spolupracuje s ostatními složkami a svojí vzdělávací prací jak s dětmi, tak s dospělými, jim pomáhá, si je určitě zaslouží.

5 Metodik, metodik, metodik – ano, od něj se to vše odvíjí, jak s knihovnou pracuje, jak často s ním knihovníci komunikují, jak jim předává informace z celostátních setkání, jak motivuje knihovníky, a zda o sobě se starostou vědí. Tam, kde spolupráce neskřípe, je to okamžitě vidět. Proto je třeba, aby kromě technických věcí (jako jsou cirkulační soubory a pomoc s výpočetní technikou) byl v rámci regionálních funkcí čas také na pravidelnou metodickou návštěvu. Propracované cyklické vzdělávání metodiků spojené s předáváním praktických zkušeností z práce s obecními knihovnami a sdílení společných knihovnických zásad by měly zaštitit obě profesní organizace – SKIP i SDRUK.

6 Každé ocenění potěší. Nemusíme čekat jen na vítěze celostátní, ministerstvem oceněné soutěže. Vyhlášíme vítězné knihovny nebo aktivní knihovníky v krajích či v rámci jednotlivých regionálních organizací SKIP. Práce v malé knihovně není o penězích, ale o uznání.

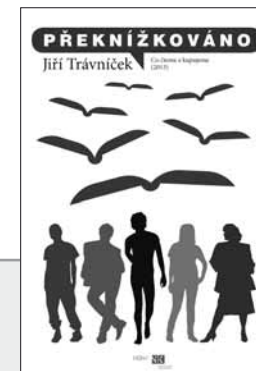
KRITÉRIA HODNOCENÍ:

- osobnost knihovníka, spolupráce se samosprávou, SKIP;
- umístění a vzhled knihovny, vybavení;
- postavení v obci, spolupráce se spolkem, ZŠ, MŠ;
- spolupráce v systému knihoven, region;
- práce s veřejností, zejména s mládeží, PR;
- kvalita fondu, způsob doplňování, výměnné soubory;
- automatizace knihovny, internet, webové stránky, on-line katalog, SKAT;
- úroveň služeb, tisk, MVS, handicapovaní čtenáři;
- rozsah a rozvržení výpůjční doby (ICT, OÚ), návštěvnost;
- počet čtenářů podle místních podmínek;
- výpůjčky, jejich kvalita;
- získávání finančních prostředků, granty.

Bude se mi stýskat, první zářijový týden budu jako na trní. Přeji nové komisi samé kvalitní kandidáty a šťastnou ruku při výběru té nejlepší.

Potřetí na cestě do hlubin čtenářovy duše

Jiří Trávniček: **Překnížkováno. Co čteme a kupujeme (2013).**
Host – Národní knihovna ČR: Brno, 2014. 1. vyd. 192 s.

Ke stěžejním oblastem odborného zájmu literárního teoretika, historika, kritika, editora a vysokoškolského pedagoga Jiřího Trávnička (* 1960) patří samotné čtení a čtenářská kultura. V posledních letech vydal na toto téma již dvě publikace založené na rozsáhlých výzkumech – *Čteme? Obyvatelé České republiky a jejich vztah ke knize (2007)* (vyd. 2008) a *Čtenáři a internet. Obyvatelé České republiky a jejich vztah ke čtení (2010)* (vyd. 2011) – a k tomu titul *Knihy a jejich lidé, přinášející celkem třiatřicet „čtenářských životopisů“ konkrétních lidí z oboru (spisovatelů, nakladatelů, překladatelů, editorů, knihkupců, propagátorů knihy a čtení, literárních kritiků a vědců, knihovníků)*. Třetí Trávničkova kniha pojednávající o čtenářích a čtení vyšla loni pod názvem *Překnížkováno. Co čteme a kupujeme (2013)* a přinesla opět s tříletým odstupem (2007, 2010, 2013) aktuální statistická data týkající se čtenářských návyků obyvatel České republiky starších patnácti let.

Každý výzkum byl vždy zčásti věnován jiné vybrané oblasti čtenářské kultury – po veřejných knihovnách a beletrii přišel nyní na řadu knižní trh (jak ho využíváme a jak se na něm orientujeme), tj. téma, jemuž se Trávniček spolu se Zdeňkem Šimečkem věnoval obsírněji a hlouběji v nedávno vydané publikaci *Knihy kupovati... Dějiny knižního trhu v českých zemích*, jejíž recenzi jsme přinesli v lednovém čísle *Čtenáře*. Vedle celkového přehledu současného českého knižního trhu je zde dotyčná problematika nahlížena též optikou znalců i obyčejných uživatelů a autor k ní přistupuje ze čtyř hledisek – z hlediska posunu (1985–2013), struktury, meziná-

rodní situace a z hlediska historického. Dochází přitom ke stejným závěrům jako ve zmíněném titulu *Knihy kupovati...* – nestabilita se podle něho na českém knižním trhu stala jevem stabilním, údajné provizorium se ustálilo v normu a sociálnímu životu knih jako by dnes chyběl nějaký vyšší důvod.

Po titulu, jakým je Překnížkováno, sice mnoho běžných čtenářů zřejmě nesáhne, avšak těm, kteří se fenoménem čtení, čtenářství, knihy či knižního trhu zabývají hlouběji – ať už z osobního zájmu nebo profesně –, nabídne trojice Trávničkových publikací množství věrohodných, přehledně strukturovaných a často i nemálo zajímavých informací.

Vítaným zpestřením sice srozumitelného a přehledného, přesto však poněkud suchopárného výčtu autorových předpokladů, získaných dat a z nich vyvozených závěrů je bezesporu anketa, která přináší odpovědi přímých aktérů tuzemského knižního trhu na dvě otázky týkající se jeho současného stavu a možného dalšího vývoje. Podobné čtenářské osvěžení pak nabízí i část obsahující spontánní výpovědi jednotlivých respondentů, kteří v závěru výzkumu dostali prostor vyjádřit se k čemukoliv, co souvisí s tématem čtení, knih a knižního trhu. Narazíme tu například na přání, aby knihovnice byly na čtenáře

příjemnější či aby veřejné knihovny měly ve své nabídce i nejnovější tituly, ovšem nejalčivějším nedostatkem se podle většího množství odpovědí ukazuje být příliš vysoká cena knih.

V případě třetí publikace od stejného autora, pojednávající navíc o téže problematice, nijak nepřekvapí komentáře k předchozím dvěma svazkům, stejně jako specifická terminologie (internet, internetominuty aj.) a obhajoba dlouhodobě užívané metody („Statistický přístup ke čtenářům a čtení má svá omezení i rizika, nicméně v mnoha ohledech ho něčím jiným zastoupit nelze“). Přestože autor nezastírá, že český knižní trh neprošel za dotyčné tři roky zásadní proměnou, přináší jeho kniha i leccos nového a překvapivého. Alarmující je kupříkladu výrazný pokles v návštěvnosti veřejných knihoven, které v roce 2013 navštívila jen necelá třetina čtenářů (tj. obyvatel ČR starších patnácti let, kteří za

četli alespoň jednu knihu). Vůbec poprvé také autor věnuje pozornost sociálním sítím coby novému médiu. Za základní poznatek výzkumu z roku 2013 pak autor označuje svou tezi, která dala název jeho knize a podle níž příliš velký počet vydávaných titulů zásadně ztěžuje čtenářovu orientaci na knižním trhu.

Po titulu, jakým je *Překnížkováno*, sice mnoho běžných čtenářů zřejmě nesáhne, avšak těm, kteří se fenoménem čtení, čtenářství, knihy či knižního trhu zabývají hlouběji – ať už z osobního zájmu nebo profesně –, nabídne trojice Trávníčkových publikací množství věrohodných, přehledně strukturovaných a často i nemálo zajímavých informací. Takoví pak jistě neodolají ani autorem ohlášenému pokračování, které by mělo vyjít nikoliv za tři roky, ale tentokrát až za pět let.

Vyhlášení soutěže Nadace knihoven

Nadace knihoven, Kladno, Gen. Klapálka 1641, vypisuje soutěž na podporu studijních cest do zahraničních knihoven v roce 2015.

1. PODMÍNKY PRO PŘIHLÁŠENÍ DO SOUTĚŽE

1.1 Účastníci soutěže

Spolky, ústavy, obecně prospěšné společnosti, nadace, sdružení právnických osob, příspěvkové a rozpočtové organizace působící na území ČR.

1.2 Údaje v žádosti

Účastník se přihlásí do soutěže písemnou žádostí, která bude obsahovat:

- název a adresu (včetně e-mailu) účastníka,
- údaje o zájemci, pro něhož je studijní cesta připravována, tj. profesní životopis včetně dosaženého vzdělání a funkce v současném zaměstnání, údaje o jazykových znalostech, popř. výčet již absolvovaných stáží, seznam publikovaných prací a proslovených přednášek,
- náplň studijní cesty, místo a termín konání cesty, očekávaný přínos pro účastníka soutěže,
- předpokládané náklady cesty.

1.3 Uzávěrka přihlášek

Žádost se odevzdává osobně nebo zasílá poštou na níže uvedenou adresu **do 11. 5. 2015**. Rozhodující je datum na razítku podací pošty.

1.4 Zásilací adresa

Zásilací adresa pro přihlášky je **Středočeská vědecká knihovna v Kladně, Gen. Klapálka 1641, 272 01 Kladno, obálku označte slovem Nadace.**

2. VYHODNOCENÍ SOUTĚŽE

2.1 Posouzení přihlášek do soutěže

Žádosti účastníků soutěže posoudí správní rada Nadace knihoven do 1. června 2015 podle následujících kritérií:

- přínos studijní cesty pro instituci, ve které zájemce o studijní cestu pracuje,
- jazykové a odborné znalosti uchazeče,
- kvalita zpracované žádosti.

2.2 Výše příspěvku

Finanční příspěvek, který bude Nadací knihoven **hrazen výnosem z vkladu Nadačního investičního fondu**, činí **maximálně 50 % nákladů** na studijní cestu.

Podle počtu přihlášených Nadace zváží vyhlášení dalšího kola soutěže.

Digitalizace a ukládání ve Zlínském kraji

Projekt Digitalizace a ukládání ve Zlínském kraji vycházel ze stejných evropských fondů a pravidel jako v jiných krajích, v tomto článku se však kromě jeho specifických rysů pokusíme zamyslet i nad některými obecnými problémy digitalizace.

Počátky projektové přípravy sahají do roku 2007, kdy se začal připravovat typový projekt a vyvíjela se jeho podoba v komunikaci napříč kraji. Práce na realizaci samotného projektu *Rozvoj e-Governmentu ve Zlínském kraji* a jeho dílčí části *Digitalizace a ukládání* pak započaly první schůzkou projektového týmu v listopadu 2010. Na začátku roku 2011 byla ustavena pracovní skupina, tzv. Centrum pro digitalizaci (CPD), ze zástupců paměťových institucí zřizovaných Zlínským krajem, které se projektu účastnily. Byly to Krajská knihovna Františka Bartoše ve Zlíně, Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně, Muzeum jihovýchodní Moravy ve Zlíně, Muzeum regionu Valašsko ve Vsetíně, Slovákcké muzeum v Uherském Hradišti, Muzeum Kroměřížska a Hvězdárna Valašské Meziříčí. U zúčastněných muzeí a galerií bylo důležité, aby se do práce zapojili jak kurátoři sbírek, tak knihovníci jejich knihoven. V průběhu prvního pololetí CPD pracovala intenzivně zejména na dvou důležitých úkolech, kterými byla jednak příprava zadávací dokumentace pro výběrové řízení na dodavatele digitalizace, jednak výběr dokumentů navržených k digitalizaci. Na počátku druhého pololetí roku 2011 proběhlo výběrové řízení a na konci roku byla podepsána smlouva s dodavatelem (fa EXON). V následujících dvou letech probíhala samotná realizace projektu, který byl ukončen s koncem roku 2013.

Projekt realizovaný ve Zlínském kraji po zralé úvaze zvolil **zakázkovou digitalizaci formou služby** a k vybudování krajské digitalizační jednotky nepřistoupil. Dalšími cíli projektu bylo vybudování krajské digitální spisovny, krajského digitálního úložiště a krajského digitálního repozitáře.

Co do typologie dokumentů, šlo v našem projektu o monografie, periodika, staré tisky, listiny a jiné dokumenty, kartografické materiály, plány a plakáty, fotografické negativy (na filmu i skle) a filmy. U monografií a periodik byla situace z hlediska zadání poměrně jednoduchá, bylo požadováno zpracování podle metodiky NDK. Z hlediska dodavatele to bylo obtížnější, protože se v té době teprve finalizovaly práce na definici a vydání pravidel pro tento metadatový popis. U muzejních materiálů nebyla volba formátů a kvality tak snadná a citelně zde chyběla nějaká národní, všeobecně uznaná metodika, která by byla spolehlivým doporučujícím materiálem.

Ještě komplikovanější to bylo v otázce metadatového popisu neknihovnických materiálů. Zatímco u knihovnických dokumentů byl v dohledné době k dispozici národní standard a bibliografické záznamy, u muzejních dokumentů nebylo k dispozici ani jedno z toho. Mezinárodní standardy a koncepce popisu sice existují, ale jejich aplikace do lokálního prostředí je mizivá. Příčinou jsou různé přístupy různých sbírkových institucí, nízká míra uvědomění si potřeby standardizace a komunikovatelnosti napříč sbírkami (tu kromě jiného přináší právě digitalizace) a v neposlední řadě také úroveň a koncepce evidenčních a dokumentačních systémů a praxe jejich používání v muzeích. Tato problematika se poměrně obtížně řešila až za běhu projektu a vyžádala si jednak vznik (alespoň „krajské“) metodiky pro popis sbírkových dokumentů určených k digitalizaci, jednak aktivní zapojení dodavatele muzejního evidenčního systému, který byl naštěstí pro zúčastněné instituce stejný (fa Bach Systems).

Pokud jde o metadata knihovnických dokumentů, ani zde nebyla situace napříč všemi institu-